

Помагай на бѣднитѣ.

ѣ едно село живѣтъ единъ бѣденъ селенинъ. Кѣщицата му била покрита съ слама; стаитѣ тѣсни; покѣщнина колкото и мало—вѣхта. До неговата кѣща била кѣщата на единъ богатъ селенинъ. Тя била висока, покрита съ керемиди и имала широки огледни стаи, всички постлани съ хубави килими и богато наредени.

Бѣдния селенинъ работилъ денѣ и нощѣ, но се не му вървѣло, та много задлъжнѣлъ. Нѣмалъ съ що да заплати дългѣтъ си. Заимодавцитѣ се наговорили да му продадѣтъ кѣщата. Като чулъ селенина това, отишѣлъ при своя богатъ съсѣдъ и му поискалъ пари на заемъ да си заплати дълга. Богатия билъ добъръ човѣкъ. Далъ му пари, колкото трѣбвало. Дошли заимодавцитѣ да му продаватъ кѣщицата, а той извадилъ паритѣ и си платилъ дълга. Селенитѣ много се зачудили, като видѣли, че той има пари и се наплаща да си отърве кѣщицата.

Двѣ години слѣдъ това по нещастие пламнѣла и изгорѣла хубавата кѣща на богатия селенинъ. Изгорѣла покѣщнината, изгорѣли и паритѣ му. И така богатия селенинъ останѣлъ толкова бѣденъ, щото трѣбвало да трѣгне да проси. Бѣдния пѣкъ селенинъ до това врѣме се позамогнѣлъ. Той дошѣлъ и му повърнѣлъ паритѣ, които първенъ билъ заелъ отъ богатия селенинъ. Съ тѣзи пари този си направилъ нова кѣща и заживѣлъ въ нея.

Когато повторно се срѣщнѣли двамата, богатия рекѣлъ на сиромаша: „Да не бѣхъ ти далъ тѣзи пари, сега азъ не бихъ ималъ кѣща“.